

Läkare och hockeystjärna – äventyret i OS lockade

Läkare har ofta präktiga fritidsintressen. Man målar akvareller, skriver poesi och sjunger i kör. Hedervärda hobbies, bara aningen småtråkiga och förutsägbara.

Men det finns de som bryter mot läkarschablonerna. Som Åsa Elfving, AT-läkare och hockeystjärna. Vi träffade henne strax före avresan till Nagano och den första OS-turneringen i ishockey för damer.

FOTO: YLVA TROLLE

Åsa Elfving

AT-läkare och hockeystjärna
Född: 1/2 1970
Moderklubb: Modo Hockey
Nuvarande klubb: Nacka HK
Meriter: 5 SM-guld, 1 EM-guld, 70 landskamper
Längd/vikt: 173/75
Utbildad vid Karolinska institutet
Vill bli ortoped eller idrottsmedicinare

Tidernas hockeyfest, så har den kallats, OS-turneringen i ishockey. Sverige deltar i OS-ishockey med tidernas bästa landslag, i alla fall på pappret. Nej, det handlar inte om Peter Forsberg, Mats Sundin och de andra i Tre Kronor utan om det svenska damlandslaget i ishockey. Damishockey finns första gången med på det olympiska programmet och Sverige har en liten chans att knipa en medalj. Det tror i alla fall lagkaptenen Åsa Elfving som till vardags arbetar som AT-läkare på Södersjukhuset i Stockholm.

Ändå är det kanske inte medaljer som är viktigast i detta första ishockey-OS för damer. När Åsa kliver in på rinkens i Nagano är det ett erkännande för damishockeyn och också en revansch på belackare som ansett att tjejer inte har nåt i en hockeyrink att göra.

Kanske är en lång kamp mot fördomar och förtuffade meningar till ända. Och Åsa hoppas förstås att exponeringen i media under OS leder till att fler unga tjejer provar på ishockey.

Hockey som damsport

I det undanskymda har tjejer nästan alltid spelat ishockey. Redan i slutet av 1800-talet fanns damlag i Kanada. I Sverige har organiserad damishockey funnits sen slutet av sextioalet, då både Västerås och Modo startade lag. Internationellt befinner sig damishockeyn ännu i sin linda. Skillnaderna i spelstyrka mellan nationerna ger många ojämna matcher. Numera arrangeras ändå VM och Sveriges bästa placering är en femteplats från förra året. Så förhoppningarna om medalj i OS är inte helt gripna ur luften. Men det dröjer innan

ishockeytjejerna blir lika stora idoler som killarna i Tre Kronor. Förutsättningarna för tjejer och killar är fortfarande helt olika. En habil spelare i Elitserien tjänar ca 15 000 kr i månaden och stjärnorna mycket, mycket mer. Tjejer i landslaget däremot får ingen ersättning från sina klubbar och betalar den dyra utrustningen själva.

Att Åsa började spela hockey

var lite av en slump. Visserligen är hon uppväxt i Örnsköldsvik och har en bror som spelat tillsammans med Peter Forsberg. Men det var fotboll som gällde, ända tills Åsas faster tog med henne till en hockeyträning. Då var Åsa nio år.

– Ja, vi var flera tjejer som började samtidigt och vi spelade tillsammans. Vi var »kycklingfemman» och hade väldigt roligt ihop. Det är en viktig anledning till att jag satsade på hockeyn.

Förebilder är ofta viktiga för val av yrke och fritidsaktiviteter. Men inte för Åsa. Hon har ingen läkare i släkten eller bekantskapskretsen och några kvinnliga hockeyhjältar att se upp till fanns inte när hon växte upp. Dåtidens manliga hockeyhjältar betraktade hon aldrig som idoler.

– Det var liksom ingen idé. Jag skulle ändå aldrig bli lika bra som de. För att bli det skulle jag få ändra DNAt i kroppen.

Två viktiga val i livet

Under gymnasieåren växte intresset och samtidigt fick hon upp ögonen för läkaryrket när en mamma till en kompis drabbades av leukemi.

– Såväl läkaryrket som ishockeyn in-

nebär närmast obegränsade möjligheter till utveckling, förklarar Åsa sina två viktiga val i livet.

Inför OS har hon tränat sex gånger i veckan. Ofta sent på kvällarna i ishallar belägna i avlägsna Stockholmsförorter. Det tar tid och kostar ork. Och man undrar: Hur klarar hon av att kombinera en elitsatsning med krävade jobb som AT-läkare? Det borde räcka med de utmaningar hon ställs inför i rollen som nybakad sjukhusläkare

– Jag har haft en förstående chef och har sluppit en del jouter. Men visst är det jobbigt. Man får inte mycket tid över.

Göra vanliga saker

Det Åsa saknar mest är möjligheten att resa med kompisar och göra »vanliga» saker. Sen är det förstås det eviga problemet med att träffa någon. Det blir liksom inte tillfälle till det när almanackan är fulltecknad. Men ishockeyn ger också mycket. Inte minst socialt. Åsa tycker det är stimulerande att träffa människor som är ganska annorlunda från dem hon mött under läkarutbildningen. Dessutom är det befriande att slippa läkarrollen emellanåt. Ishockeyn blir något av ett tillfälle för andhämtning, ett sätt att koppla bort tankarna från studier och arbete.

Framtiden är inte helt klar. Hon har precis påbörjat sitt AT-block, kirurgidelen, och har ännu inte riktigt bestämt sig för vad hon vill göra sen, men nånting med ortopedi eller idrottsmedicin blir det nog. Men hon kan också tänka sig att bli distriktsläkare. Först är det dock OS som gäller. Och varför inte en rejäl medalj före legitimationen? Vi förstår att det inte skulle sitta helt fel.

Daniel Sandqvist
med stud, journalist